

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๗๕๐/๒๕๖๗

เรื่อง การประกอบกิจการ : การออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (การประกอบกิจการซ่อมรถจักรยานยนต์โดยไม่ได้รับอนุญาต)

: การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ที่มีการซ่อมหรือปรับปรุงยานยนต์ และการจำหน่าย ซ่อม ปะ เชื่อมยางยานยนต์ ถือเป็นกิจการที่เข้าข่ายการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ซึ่งต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นและต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเสียก่อนจึงจะดำเนินการได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้อ ๗ ข้อ ๑๐ และข้อ ๑๓ ของข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ เมื่อปรากฏว่ามีการประกอบกิจการดังกล่าวโดยไม่ได้รับอนุญาตและได้มีแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงาน ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยแจ้งให้หยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับอนุญาต และให้ดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่ผู้ประกอบกิจการไม่ได้ดำเนินการ และยังคงประกอบกิจการตลอดมา เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีอำนาจตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ สั่งให้ผู้ประกอบกิจการหยุดดำเนินการกิจการดังกล่าวทันที และต่อมาเมื่อมีการอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นดังกล่าว การที่ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ จึงย่อมชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ (มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง)

๒. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ข้อ ๓)

๓. ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ (ข้อ ๗ ๗. (๓) (๔) และ (๗) ข้อ ๙ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๑ และข้อ ๑๓)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งของผู้อำนวยการเขตสายไหม (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) ตามหนังสือสำนักงานเขตสายไหม ที่ให้ผู้ฟ้องคดีหยุดดำเนินการซ่อมรถจักรยานยนต์ทันที และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดี ประกอบกิจการจำหน่ายอะไหล่รถจักรยานยนต์ เช่น ยาง กระจกข้าง เติมน้ำมัน ไฟรถ นอตรถ เปลี่ยนยาง รวมทั้งมีการติดตั้งอะไหล่ ซ่อม ปะ เปลี่ยนส่วนประกอบต่าง ๆ ของรถจักรยานยนต์ ให้แก่ลูกค้า ตั้งอยู่ที่อาคารซึ่งปลูกสร้างบนที่ราชพัสดุของกรมธนารักษ์ โดยได้จดทะเบียนพาณิชย์ กับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า การประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นกิจการเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกล ในลักษณะที่เป็นการซ่อมเครื่องยนต์หรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของยานยนต์ การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ที่มีการซ่อมหรือปรับปรุงยานยนต์ และการจำหน่าย ซ่อม ปะ เชื่อมยางยานยนต์ อันเป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามข้อ ๓ ของประกาศ กระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ ประกอบกับข้อ ๗ ๗. (๓)

(๔) และ (๗) ของข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ ที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นและต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียก่อนจึงจะดำเนินการได้ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามที่กฎหมายกำหนดตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้อ ๗ ข้อ ๑๐ และข้อ ๑๓ ของข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพฯ

เมื่อปรากฏว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุข ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขตสายไหม ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้เข้าตรวจสอบสถานประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดี พบว่ามีการใช้อาคารดังกล่าวเป็นสถานประกอบกิจการประเภทการซ่อม การปรับแต่งเครื่องยนต์ เครื่องจักร เครื่องกล ระบบไฟฟ้า ระบบปรับอากาศหรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของยานยนต์ เครื่องจักร เครื่องกล (ซ่อมรถจักรยานยนต์) อันเข้าข่ายเป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงมีแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ (แบบ นส. ๑) แจ้งผู้ฟ้องคดีให้หยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับอนุญาต และให้ดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาต แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการแต่อย่างใดและยังคงประกอบกิจการดังกล่าวอย่างต่อเนื่องตลอดมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เจ้าพนักงานท้องถิ่น ย่อมมีอำนาจตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีหยุดดำเนินการดังกล่าวทันทีได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีหยุดดำเนินการซ่อมรถจักรยานยนต์ทันที จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีประกอบกิจการซ่อมรถจักรยานยนต์ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ และข้อ ๗ ๗. (๓) ข้อ ๙ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๑ และข้อ ๑๓ ของข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพฯ ประกอบกับสถานที่ซึ่งเป็นอาคารที่ใช้ประกอบกิจการเป็นที่ดินราชพัสดุของกรมธนารักษ์ ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อกำหนดท้องถิ่น และกรมธนารักษ์ได้ขอคืนพื้นที่ข้างต้นจากผู้ฟ้องคดีและประชาชนที่บุกรุก จึงวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี คำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

คำสำคัญ : การประกอบกิจการ/กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ/การขออนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ/ประกอบกิจการซ่อมรถจักรยานยนต์/เจ้าพนักงานท้องถิ่น